

17. 1. 2017

ID: 104796

Nárok na náhradu škody za neoprávněný odběr elektrické energie před rozhodnutím o úpadku dlužníka

Nárok na náhradu škody za neoprávněný odběr elektrické energie podle zákona č. [458/2000](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů) v době předcházející dni, kdy byl zjištěn úpadek dlužníka (škůdce), není pohledávkou za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 insolvenčního zákona.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 89/2014, ze dne 31.8.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka M.S., bytem v J., vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. KSHK 40 INS 31567/2012, o přihlášce pohledávky č. 17, o dovolání věřitele ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem v D., zastoupeného doc. JUDr. Mgr. J.T.N., Ph. D., advokátkou, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. října 2013, č. j. KSHK 40 INS 31567/2012, 3 VSPH 1223/2013-P17-7, tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. října 2013, č. j. KSHK 40 INS 31567/2012, 3 VSPH 1223/2013-P17-7 a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. července 2013, č. j. KSHK 40 INS 31567/2012-P17-2, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 3. července 2013, č. j. KSHK 40 INS 31567/2012-P17-2, odmítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“) - odkazuje na ustanovení § 173 odst. 1 a § 185 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) - přihlášku pohledávky věřitele ČEZ Distribuce, a. s. (dále též jen „věřitel Č“) ze dne 21. května 2013, ve výši 6.936 Kč „pro opožděnost“ (bod I. výroku) a určil, že právní mocí tohoto rozhodnutí končí účast věřitele Č v insolvenčním řízení v rozsahu odmítnuté přihlášky (bod II. výroku).

Insolvenční soud vyšel z toho, že:

1/ Usnesením ze dne 18. ledna 2013, č. j. KSHK 40 INS 31567/2012-A-7, zjistil insolvenční soud k insolvenčnímu návrhu dlužníka (M.S.) ze dne 14. prosince 2012, spojenému s návrhem na povolení oddlužení úpadek dlužníka, vyzval věřitele, aby přihlásili pohledávky na předepsaném formuláři do 30 dnů ode dne zveřejnění rozhodnutí o úpadku a poučil je, že k přihláškám, které budou podány později, se v insolvenčním řízení nepřihlíží, a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

2/ Rozhodnutí o úpadku bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku 18. ledna 2013, takže konec lhůty k přihlášení pohledávek připadl na 18. únor 2013.

Na tomto základě pak uzavřel, že přihláška pohledávky do insolvenčního řízení, kterou věřitel Č podal (až) 21. května 2013, je opožděná.

K odvolání věřitele Č Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud - vycházejí z ustanovení § 89 odst. 1, § 136 odst. 2 písm. d/, § 173 odst. 1 a § 185 insolvenčního zákona - dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k závěru, že odvolání není důvodné.

Přitom poukázal na závěry obsažené (ke členění pohledávek dlužnickových věřitelů) v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněném pod číslem 54/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 54/2012“); usnesení je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu.

K pohledávce věřitele Č odvolací soud uvedl, že podle přihlášky je důvodem vzniku pohledávky náhrada škody za neoprávněný odběr elektrické energie dle zákona č. [458/2000](#) Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), s tím, že ke škodě mělo dojít za trvání insolvenčního řízení (po vypršení lhůty k podání přihlášek). Dle věřitele Č tak mělo jít o pohledávku za majetkovou podstatou. Přihláška pohledávky věřitele Č pak byla doručena do datové schránky (insolvenčního) soudu dne 21. května 2013, tedy více než 3 měsíce po uplynutí lhůty k podání přihlášek.

Pohledávka věřitele Č by tak nebyla vyloučena z uspokojení v insolvenčním řízení jen kdyby šlo o pohledávku za majetkovou podstatou nebo o pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou (o pohledávku ve smyslu § 165 odst. 2 insolvenčního zákona, popřípadě § 173 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona, zjevně nejde).

Jak je patrné z taxativního výčtu obsaženého v ustanovení § 168 odst. 1 a 2 a § 169 odst. 1 insolvenčního zákona, nelze pohledávku věřitele Č podřadit žádné z tam uvedených pohledávek. Pouze v § 169 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona je uvedena (jako pohledávka postavená na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou) pohledávka na náhradu škody na zdraví, kterou přihlášená pohledávka také není.

Pohledávka přihlášená věřitelem Č tedy musí nutně spadat do režimu pohledávek, které je dle § 173 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona nezbytné přihlásit do lhůty k tomu stanovené v rozhodnutí o úpadku.

Jelikož věřitel Č tak učinil více než 3 měsíce po uplynutí lhůty k podání přihlášky pohledávky, je závěr insolvenčního soudu, že pohledávka je opožděná, po právu, na čemž nemůže ničeho změnit ani námitka, že věřitel Č se o předmětné pohledávce dozvěděl (až) 18. dubna 2013, a že tato pohledávka vznikla a stala se splatnou až k 16. květnu 2013 (po uplynutí lhůty k podání přihlášek), takže ji ani nemohl objektivně uplatnit.

Insolvenční zákon s takovou možností při oddlužení počítá, neboť podle § 418 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem, jestliže v důsledku zaviněného jednání vznikl dlužníkovi po schválení oddlužení peněžitý závazek po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti. Přitom se má za to, že dlužník zavinil vznik peněžitého závazku, byl-li k jeho vymožení vůči dlužníkovi nařízen výkon rozhodnutí nebo exekuce. Insolvenční zákon sám tedy předpokládá, že po uplynutí lhůty k podání přihlášky pohledávky mohou vznikat pohledávky, které sice již nelze přihlásit, avšak lze se jich domoci standardní cestou nalézacího, případně vykonávacího, soudního řízení. Pohledávky takto vzniklé po schválení oddlužení mohou dokonce způsobit zrušení schváleného oddlužení a řešení dlužníkovy úpadku konkursem.

Lze tedy shrnout (uzavřel odvolací soud), že věřiteli Č nadále zůstává možnost uplatnění jím

přihlášené pohledávky, nikoliv však v rámci nynějšího insolvenčního řízení, nýbrž cestou občanského soudního řízení.

Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel Č dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel zpochybňuje správnost závěru odvolacího soudu, že jeho pohledávka není pohledávkou za majetkovou podstatou. K tomu uvádí, že ve skutkově „totožné“ věci, vedené pod sp. zn. KSHK 40 INS 29900/2012, insolvenční soud též odmítl přihlášku jeho pohledávky jako opožděnou, odvolací soud však rozhodl odlišně [usnesením ze dne 3. října 2013, „č. j. 1 VSPH 1298/2013-P130-7“ (správně jde o č. j. KSHK 40 INS 29900/2012, 1 VSPH 1298/2013-P130-7)], neboť uzavřel, že (tam) podaná přihláška pohledávky je podle svého obsahu podáním, jímž věřitel Č uplatnil pohledávku za majetkovou podstatou podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. f/ insolvenčního zákona, byť si zjevně nebyl vědom toho, že jde o pohledávku za majetkovou podstatou. Jde přitom o pohledávku vzniklou po rozhodnutí soudu o zjištění úpadku na základě protiprávní činnosti dlužníka. Insolvenční soud měl posoudit podání věřitele Č podle jeho obsahu jako uplatnění pohledávky za podstatou, postoupit je insolvenčnímu správci a věřitele Č o tom vhodným způsobem vyrozumět. Dovolatel odtud usuzuje, že odvolací soud pochybil, jestliže jeho pohledávku nepodřadil ustanovení § 168 odst. 2 písm. f/ insolvenčního zákona.

S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2014, sen. zn. 29 NSČR 45/2014, uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když co do posouzení otázky dovoláním otevřená jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Se zřetelem k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. prosince 2013, tj. naposledy ve znění zákona č. [185/2013](#) Sb.

Podle ustanovení § 136 insolvenčního zákona rozhodnutí o úpadku musí obsahovat (též) výzvu, aby věřitelé, kteří dosud nepřihlásili své pohledávky, tak učinili ve stanovené lhůtě, s poučením o následcích jejího zmeškání (odstavec 2 písm. d/). Lhůta k přihlášení pohledávek stanovená v rozhodnutí nesmí být kratší 30 dnů a delší 2 měsíců (odstavec 3). Je-li s rozhodnutím o úpadku spojeno rozhodnutí o povolení oddlužení, činí lhůta k přihlášení pohledávek 30 dnů (odstavec 4).

Dle ustanovení § 173 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují. Věřitelé vykonatelných pohledávek na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu kdykoli v průběhu insolvenčního řízení, pokud v trestním řízení o tomto trestném činu byl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka a přihláška pohledávky byla podána v době, kdy zajištění podle trestního řádu trvá.

Ustanovení § 185 insolvenčního zákona pak určuje, že nastala-li v průběhu insolvenčního řízení skutečnost, na základě které se podle tohoto zákona k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce nepřihlíží, insolvenční soud odmítne přihlášku rozhodnutím, proti kterému je odvolání přípustné a které se doručuje zvláště přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci; odvolání proti němu může podat jen přihlášený věřitel. Právní mocí takového rozhodnutí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení končí; o tom insolvenční soud přihlášeného věřitele uvědomí ve výroku rozhodnutí.

Nejvyšší soud především uvádí, že co do kategorizace pohledávek, které jsou v insolvenčním řízení vyloučeny z uspokojení (a to i těch, jež nejsou vypočteny přímo v § 170 insolvenčního zákona), ustálil rozhodovací praxi soudů prostřednictvím R 54/2012, na něž v podrobnostech odkazuje a z něž ve své rozhodovací praxi ustáleně vychází (ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. března 2012, sp. zn. III. ÚS 721/2012, dostupným na webových stránkách Ústavního soudu).

V R 54/2012 Nejvyšší soud ozřejmil, že z uspokojení v insolvenčním řízení jsou vedle pohledávek vypočtených v § 170 insolvenčního zákona a přihlášených pohledávek, k nimž se v důsledku později (poté, co nastaly účinky přihlášení) nastalých skutečnosti nepřihlíží (srov. § 185 insolvenčního zákona), vyloučeny i pohledávky, které věřitel, jemuž insolvenční zákon předepisuje uplatnění pohledávky vůči dlužníku podáním přihlášky, nepřihlásil v průběhu insolvenčního řízení vůbec nebo pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim na roveň postavené, které věřitel neuplatnil v průběhu insolvenčního řízení postupem dle § 203 insolvenčního zákona, a pohledávky, které vznikly až po rozhodnutí o úpadku respektive po uplynutí propadné lhůty vymezené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek a které zároveň nejsou zahrnuty v taxativním výčtu pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek postavených jim na roveň, obsaženém v § 168 a § 169 insolvenčního zákona.

Pro poměry dané věci lze především uzavřít, že oba soudy nepochybily, jestliže pro účely posouzení, zda s pohledávkou dovolatele lze nakládat jako s včas přihlášenou pohledávkou, uzavřely, že dovolatel uplatnil pohledávku vůči dlužníku do insolvenčního řízení (na formuláři předepsaném pro přihlašované pohledávky) po uplynutí propadné lhůty k tomu určené v ustanovení § 136 insolvenčního zákona. Přitom nejde o žádný z případů, jež by dovoloval takovou pohledávku přihlásit (jako včasnou) do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka později [srov. např. § 173 odst. 1 věty třetí insolvenčního zákona a (k výkladu § 253 insolvenčního zákona) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2015, sen. zn. 29 NSČR 49/2013, uveřejněné pod číslem 11/2016 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 3277/2013, uveřejněný pod číslem 70/2016 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek].

Zbývá určit, zda a jaký vliv na rozhodnutí soudu v této věci mělo (mohlo mít) tvrzení dovolatele, že jeho pohledávka je pohledávkou za majetkovou podstatou, takže s ní tak mělo být nakládáno (způsobem plynoucím z jiného rozhodnutí odvolacího soudu), byť ji uplatnil přihláškou.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že pro rozhodné období by důvod postupovat způsobem předjímaným

dovolatelem mohl být dán jen za předpokladu, kdyby tvrzení obsažená v „příhlášce“ takovou pohledávku vskutku řadila (poměřováno obsahem) mezi pohledávky za majetkovou podstatou.

Podle ustanovení § 168 insolvenčního zákona pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po zahájení insolvenčního řízení nebo po vyhlášení moratoria, jsou a/ náhrada hotových výdajů a odměna předběžného správce; to neplatí, byl-li předběžný správce ustanoven insolvenčním správcem, b/ náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora dlužníka jmenovaného soudem a správce podniku dlužníka za součinnost poskytnutou předběžnému správci nebo insolvenčnímu správci, c/ náhrada nutných výdajů a odměna členů a náhradníků věřitelského výboru, d/ náhrada zálohy na náklady insolvenčního řízení, jestliže ji v souladu s rozhodnutím insolvenčního soudu zaplatila jiná osoba než dlužník, e/ pohledávky věřitelů vzniklé za trvání moratoria ze smluv podle § 122 odst. 2, f/ pohledávky věřitelů z úvěrového financování (odstavec 1). Pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou a/ hotové výdaje a odměna insolvenčního správce, b/ náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty dlužníka, c/ náhrada nutných výdajů a odměna likvidátora, osoby v postavení obdobném postavení likvidátora a odpovědného zástupce za činnost prováděnou po rozhodnutí o úpadku, d/ náhrada hotových výdajů a odměna znalce ustanoveného insolvenčním soudem za účelem ocenění majetkové podstaty, e/ daně, poplatky, a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění, f/ pohledávky věřitelů ze smluv uzavřených osobou s dispozičními oprávněními, s výjimkou smluv uzavřených dlužníkem po schválení oddlužení, g/ pohledávky věřitelů ze smluv, jejichž splnění osoba s dispozičními oprávněními povolila, jakož i ze smluv, které osoba s dispozičními oprávněními nevypověděla, h/ pohledávky věřitelů odpovídající právu na vrácení plnění ze smluv, od nichž bylo odstoupeno nebo které osoba s dispozičními oprávněními vypověděla, i/ náhrada hotových výdajů osob, které poskytly insolvenčnímu správci součinnost, j/ další pohledávky, o nichž tak stanoví tento zákon (odstavec 2). Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku (odstavec 3).

K tomu budiž připomenuto (jak citováno shora z R 54/2012), že výčet pohledávek za majetkovou podstatou obsažený v ustanovení § 168 insolvenčního zákona je výčtem taxativním.

V daném případě se z přihláškového spisu podává, že podle bodu 6 formuláře přihlášky pohledávky („Důvod vzniku“) udává dovolatel důvod vzniku své pohledávky tak, že jím je „náhrada škody za neoprávněný odběr elektrické energie dle zákona č. [458/2000 Sb.](#)“ a v podrobnostech tamtéž odkazuje na přílohu „Koncept žaloby“. Pod bodem 7 formuláře přihlášky pohledávky („Další okolnosti“) dovolatel dále uvádí: „Ke škodě došlo za trvání insolvenčního řízení (po vypršení lhůty k podání přihlášek). Jedná se tak o přihlášku poškozeného za podstatou“.

V usnesení ze dne 31. července 2012, sp. zn. 29 Cdo 2951/2010, uveřejněném pod číslem 137/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, pak Nejvyšší soud vyložil, že ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř. (obsahující pravidlo, podle kterého každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen) je přiměřeně aplikovatelné i v insolvenčním řízení.

V daném případě nemá Nejvyšší soud žádných pochyb o tom, že ačkoli dovolatel uplatnil svou pohledávku na formuláři předepsaném pro ty pohledávky, které se v insolvenčním řízení uplatňují přihláškou (v režimu § 173 a násl. insolvenčního zákona), výslovně v tomto procesním úkonu projevil vůli k uplatnění pohledávky jako pohledávky za majetkovou podstatou. Postup uspokojení pohledávek za majetkovou podstatou pak v rozhodné době upravovalo ustanovení § 203 insolvenčního zákona.

Důvod postupovat podle § 185 insolvenčního zákona (odmítnout přihlášku pohledávky za majetkovou podstatou) tedy (v situaci, kdy i odvolací soud vycházel z toho, že jde o pohledávku, která vznikla po

uplynutí propadné přihlašovací lhůty) dán nebyl.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení zrušil. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí insolvenčního soudu, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

V další fázi řízení bude namíste postupovat ohledně uplatněné pohledávky za majetkovou podstatou již podle ustanovení § 203 odst. 2 až 5 a § 203a insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. ledna 2014.

Předtím, než budou učiněny příslušné kroky v dotčeném směru, by ovšem měl být učiněn pokus o odstranění rozporu v tvrzeních o době vzniku pohledávky, jak je dovolatel uplatnil přihláškou.

Dovolatel totiž v přihlášce na jedné straně tvrdí [srov. opět bod 7 formuláře přihlášky pohledávky („Další okolnosti“)], že: „Ke škodě došlo za trvání insolvenčního řízení (po vypršení lhůty k podání přihlášek).“, na druhé straně však formou odkazu na přílohu „Koncept žaloby“ bod 6 formuláře přihlášky pohledávky („Důvod vzniku“)], popisuje vznik pohledávky v onom „Konceptu žaloby“ tak, že k neoprávněnému odběru došlo v době po 6. listopadu 2012 (po přerušení dodávky elektřiny), přičemž podezření z neoprávněného odběru elektřiny vzniklo při demontáži elektroměru dne 22. února 2013 a bylo potvrzeno dne 18. dubna 2013.

Nároky z neoprávněného odběru za období od 6. listopadu 2012 do 13. prosince 2012 (den předcházející dni zahájení insolvenčního řízení) je přitom vyloučeno pokládat za pohledávku za majetkovou podstatou, jelikož pohledávka za majetkovou podstatou může vzniknout nejdříve po zahájení insolvenčního řízení (o případ s vyhlášeným moratoriem v dané věci nešlo); srov. uvozující větu § 168 odst. 1 insolvenčního zákona. Ostatně, tyto nároky rovněž neodpovídají žádné z pohledávek za majetkovou podstatou vymezených v § 168 odst. 1 insolvenčního zákona.

Nároky z neoprávněného odběru za období od 6. listopadu 2012 do 17. ledna 2013 (den předcházející dni, kdy byl zjištěn úpadek dlužníka) je pak vyloučeno pokládat za pohledávku za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 insolvenčního zákona, jelikož pohledávka za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 insolvenčního zákona může vzniknout nejdříve po rozhodnutí o úpadku.

Jinak řečeno, nárok na náhradu škody za neoprávněný odběr elektrické energie podle zákona č. [458/2000](#) Sb. (ve znění pozdějších předpisů) v době předcházející dni, kdy byl zjištěn úpadek dlužníka (škůdce), není pohledávkou za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 insolvenčního zákona.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)